

Det er derfor, at Dansk Folkeparti har rejst denne forespørgsel i dag om fordele og ulemper ved at samle den overordnede forvaltning af sygehusvæsenet i en sygehusstyrelse. Jeg håber selvfølgelig, at vi får en debat om det, selv om den foregående debat allerede har taget hul på nogle af de problemstillinger, som man måske kunne have rejst under det her punkt på dagsordenen.

Besvarelse

Indenrigs- og sundhedsministeren (Lars Løkke Rasmussen):

Nu har vi jo lige haft en lang og grundig forespørgselsdebat om regeringens udspil til en reform af den samlede offentlige sektor i Danmark, hvor jo også det her spørgsmål omkring indretning af det fremtidige sundhedsvæsen indgår. Derfor kan det virke noget tungt på dette tidspunkt at skulle debattere, hvordan regeringen vurderer fordele og ulemper ved en statslig styring af sygehusvæsenet gennem oprettelsen af en sygehusstyrelse, men vi skal jo til det.

Jeg skal prøve at gøre det relativt kort, for som det vil fremgå af regeringens udspil til en strukturreform, så går vi ikke ind for en statsmodel som den, Dansk Folkeparti her foreslår og henviser til. Regeringen har i stedet foreslået en anden vej, nemlig ved i vores udspil at foreslå en nedlæggelse af amterne for i stedet at etablere fem sundhedsregioner med ansvar for det samlede behandlende sundhedsvæsen.

Kl. 17.10

De fem sundhedsregioner skal ledes af direkte valgte politikere. De får ingen skatteudskrivningsret, men vil få finansieret deres drift af sundhedsvæsenet dels gennem midler fra staten, dels gennem en kommunal medfinansiering. Den statslige tilførsel af økonomi til sundhedsregionerne vil ske på baggrund af objektive kriterier for på den måde at sikre, at driften af sundhedsvæsenet på landsplan som udgangspunkt sker på ensartede økonomiske vilkår. Og nok så vigtigt: De ensartede økonomiske grundlag for de fem regioner giver mulighed for, at man som borger får sundhedsydelser af høj kvalitet, uanset hvor man bor i landet.

Samtidig foreslår vi, som det vil være alle bekendt på det her stadie af processen frem til en ny kommunalreform, at der skabes en stærkere central koordinering på sygehusområdet. Det foreslår vi for at sikre den nødvendige balance

mellem på den ene side de regionale ønsker og prioriteringer og på den anden side de landsdækkende ønsker og prioriteringer i forhold til planlægning af sygehusområdet. Det er for at sikre den nødvendige samling af behandlinger, f.eks. på hjerte- og kræftområdet, og for at sikre, at nationale standarder på kvalitets- og it-området slår igennem i hele landet i alle regioner.

Med regeringens reformudspil vil ansvaret for disse ting af helt overordnet karakter blive placeret hos de centrale sundhedsmyndigheder, som i balance med det her synspunkt får øget sine beføjelser.

For regeringen har det faktisk været et selvstændigt og meget vigtigt formål med vores udspil til strukturreform, at vi nu styrker og videreudvikler den decentrale offentlige sektor, som jo er et særkende for det danske velfærdssamfund. For regeringen er det vigtigt at bevare den decentrale indflydelse også på sundhedsområdet. Må jeg sige, at mit motto, eller jeg skulle måske sige, at min målsætning er nationalt overblik og decentral handling.

Selv om der er et åbenlyst behov for en samling af sygehusopgaven i færre enheder hos færre myndigheder, end det er tilfældet i dag, så betyder det ikke, at statslig styring på dette område er løsningen.

I Strukturkommissionens betænkning gennemgår man i øvrigt fordele og ulemper ved en model, hvor der alene er to forvaltningsled, nemlig kommunerne og staten, en model, hvor staten overtager en del af de nuværende amters opgaver, f.eks. varetagelsen af sygehusopgaverne. Her peger Strukturkommissionen på især to ulemper ved den model, nemlig for det første, at man ved et statsligt ansvar for sygehusvæsenet vil svække borgernes mulighed for at øve indflydelse på området, og for det andet, at størrelsen af en eventuel statslig sygehusmyndighed, altså en sygehusstyrelse, eller hvad man nu ville kalde den, og placering af sygehusansvar hos ministeren, kan svække den politiske kontrol med området.

Så kan man sige, at det sidste måske er sådan lidt hårdt at være imod, i hvert fald når man sådan for tiden har det store privilegium at være minister, men jeg må sige, at jeg sådan set er enig i synspunktet. En folkevalgt landspolitiker står til ansvar for sine gerninger som en del af en regering med ansvar for alle velfærdsområder, hvor sygehusbehandling bare er et blandt mange. Jeg tror, det er vigtigt, at man fastholder et